„…hol szeretet, ott béke…” (házi áldás)

Adventi ablaknyitogató Palotáson

Évről évre karácsony közeledtével gyermeki örömmel várom palotási ismerőseim decemberi fotóit az adventi ablaknyitogatóról. A közösség estéről estére, házról házra járva várja közösen az ünnepet, éli meg az advent valódi jelentését. Beszélgetőtársaimmal, Ambrus Nándorné Katalinnal, az Őszirózsa Nyugdíjas Klub vezetőjével, Polonkai Katalinnal, a palotási Mihályfi Ernő Művelődési Ház és Könyvtár igazgatójával és Györgyné Forró Katalin közművelődési munkatárssal bemutatjuk a szervezési munkát, és ennek a 23 napnak az eredményét.

Polonkai Katalin

Ambrus Nándorné Katalin

Máté Lászlóné: *Meséljetek, kérlek, a kezdetekről!*

Polonkai Katalin: Megkeresett a barátnőm, hogy ő ezt az ablaknyitogatót Gyöngyöspatán látta, és milyen jó lenne ezt itt Palotáson is megszervezni.

Ambrus Nándorné Katalin: Engem az ismerősöm állított meg a kisbolt ajtajában, hogy elmondja, mit tapasztalt máshol, és nálunk is milyen jó lenne ezt megvalósítani.

M. L.: *Tehát ti is egy jó gyakorlat alapján kezdtétek el a szervezést.*

P. K.: Igen. Az tetszett benne leginkább, hogy nemcsak feldíszítik az ablakokat, és aki szeretné elmegy megnézni, hanem az emberek összegyűlnek és közösen látogatnak el a helyszínekre. Palotáson először 2019-ben hirdettük meg plakátokon és a művelődési ház közösségi oldalán, hogy adventi ablaknyitogatót szeretnénk szervezni, és rögtön nagy érdeklődést váltott ki a helyiekből. A jelentkezők közül volt, aki meg is ijedt, hogy nagy vendéglátással kell készülni a házhoz érkezőknek, de eldöntöttük, hogy ez csupán jelképes dolog legyen – zsíros kenyér és tea. Fontosabb, hogy a házigazda legyen ott, és köszöntse a sétálókat, és hogy szépen díszítsék fel az ablakot és a benne található számot. Minden nap azonos időben találkoztunk a művelődési ház előtt, alkalmazkodva a helyiek időbeosztásához. Öt órakor már zenével vártuk az embereket, így gyülekeztünk. Csak a szervezők tudták, hogy aznap hová megyünk. A sétán résztvevők nem tudták, melyik házat látogatjuk meg, sőt még olyan is volt, hogy nem is arra indultunk, amerre a ház volt, hanem kerültünk előtte, és útközben sokat énekeltünk.

A. N. K.: Minden háznál elénekeltük a házi áldást. Toncsi (Sturmann Jenőné, a pásztói Rajeczky

www.nmi.hu

A Nótakör a Házi áldást énekli

Benjamin Alapfokú Művészeti Iskola egykori zenetanára) muzsikálta fel a zenei alapot és megtanította a Nótakörnek. Ők voltak az elöl járók, a menet elején énekeltek, a többiek pedig bekapcsolódtak. Vittünk minden ablakdíszítőnek egy kis gyertyát, a házi áldás szövegét és egy emléklapot ajándékba.

P. K.: Estéről estére egyre többen és többen lettünk – a polgárőrség biztosította az utat –, és egyre többet időztünk a házigazdánál, beszélgettünk az utcán – 23 napon át minden este hétköznap és hétvégén! A 24. napot, a Szentestét a templomba szerveztük: a helyi kováccsal (Ambrus Józseffel) készíttettünk egy 24-es számot kovácsolt vasból, így aki ment az éjféli misére, látta, hogy ott *„nyílik”* a 24. ablak.

M. L.: *Hogyan zajlott konkrétan a szervezés? Milyen módon híreltétek?*

P. K.: Elsőként az iskola csatlakozott, az óvoda később, a közintézmények és természetesen a művelődési ház. Az iskola folyosóján gazdagon megterítve, zeneszóval vártak bennünket. Nagyon jó érzés volt!

Fontos a rendszerességh, hogy előre tudják a helybeliek, hogy lesz ez az esemény, mikor kezdődik, hol gyülekezünk. Fontos eleme az éneklés is, ezt a Nótakör nagyon ügyesen szervezi. A séta előtt kiírjuk közösségi oldalunkra sejtelmesen, melyik utcában keressék az ablakot, és ehhez adunk néhány támpontot. A számot öt órára világítják ki az ablakfelelősök. Szükséges az is, hogy legyen visszajelzés, és a fotók, amiket már aznap este kiteszünk, erre nagyon alkalmasak.

A. N. K.: Versenyt nem akartunk csinálni sem az ablakdíszítésből, sem a vendéglátásból. Úgy gondolom, ez a kezdeményezés lelkét rombolta volna. Ebben a legfontosabb a közösségi együttlét, a meghitt ünnepi várakozás közösségi élményként való megélése.

P. K.: Az akkori könyvtáros kollégámmal, Pálinkásné Vincze Erikával beszéltünk a kezdeményezésről, és rögtön bevontuk az Őszirózsa Nyugdíjas Klubot, az annak részét képező Nótakört és a művelődési házban egy éppen zajló képzésen résztvevőket is meginterjúvoltunk az ötlettel kapcsolatban.

A vendéglátás miatt összejöttünk azokkal, akik jelentkeztek a díszítésre. Velük is közösen egyeztettünk arról, hogy ők mit tartanak kivitelezhetőnek, ami nem terhel meg egyetlen háztartást sem.

Györgyné Forró Katalin

A Mihályfi Ernő Művelődési Ház és Könyvtár munkatársai

Indulás előtti gyülekező

Vendéglátás

Györgyné Forró Katalin: Megkérdeztük a néptáncos gyerekek szüleit. Mindenki be tudott kapcsolódni a maga módján a programba.

M. L.: *Családok mentek családokhoz?*

P. K.: Minden generációt megmozgatott a program. Olyanokat is, akik más rendezvényre nem szoktak eljönni. Többen közülük azóta is járnak a rendezvényekre, programokra. Sokan vannak egyedül, és ők is *„kijöttek”* a közösségbe.

A. N. K.: Én is jelentkeztem ablakdíszítőnek és nagyon boldog voltam, amikor hallottam, ahogy énekelve érkeznek a házamhoz, és megláttam, hogy hányan tiszteltek meg a részvételükkel. Sírtam a kapuban az örömtől! Forralt bort és teát ittunk, szaloncukrot ettünk, és együtt énekeltünk. Eljött a templomi énekkar is. Nagyon jó hangulat volt, és nemcsak nálam, hanem mindenhol így volt.

M. L.: *Milyen hozadéka lett hosszú távon ennek az ablaknyitogató decembernek?*

A. N. K.: Én minden évben minden ablaknál ott voltam, és rengeteg emberrel találkozhattam. Megismerhettem az újonnan beköltözőket is. Sok fiatal kijött a gyerekekkel, és ezt nagyon jó volt látni – mert mi nyugdíjasok mindenütt ott vagyunk, de ezeket a fiatalokat is be kell vonni a közösségbe!

P. K.: A szervezés és az esti séták alkalmával sok minden másról is szó esett. Elénekelték a Kodály-gyűjtéseket, betlehemes játékokat adtak elő, illetve a gyerekek kis műsorokat tanultak be. Az esti alkalmak az ideköltözőknek is bekapcsolódási lehetőséget jelentettek a közösségbe, ismerkedési alkalmakat a helyiekkel. A támogatások miatt most sokan jönnek a településre, akiknek segítséget kell adni a közösséghez való csatlakozásra.

Gy. F. K.: Újraéledt a baba-mama klub is ezáltal, láttuk estéről estére, hogy nagyon sok kisbabás anyuka tolta a babakocsit. Gondoltuk, ha oda eljönnek este, akkor délelőtt is volna kedvük találkozni. Megismertünk sok kisgyermekes családot, így meg tudtuk szólítani őket.

M. L.: *Idén is terveztek ablaknyitogatást?*

P. K.: Igen, bízunk benne, hogy újra felszabadult, korlátozás nélküli programot tudunk majd megvalósítani!

MÁTÉ LÁSZLÓNÉ a salgótarjáni közgazdasági szakközépiskolai érettségit követően Egerben szerzett általános iskolai történelemtanár, népművelő diplomát. Egyetemi diplomáját Debrecenben informatikus–könyvtáros, könyvtáros tanári szakirányon szerezte. Munkája Salgótarjánhoz köti: pályakezdőként általános iskolában napközis nevelőként, majd a Balassi Bálint Megyei Könyvtárban tájékoztató könyvtárosként dolgozott 15 éven át. A Nógrád megyei közművelődési feladatellátásban 2009-től vesz részt, 2013-tól a Nemzeti Művelődési Intézet Nógrád Megyei Igazgatóságát vezeti.